

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 4. S. Gregorii Nazianzeni abitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.
A. C. 381.

§. IV.

S. Gregorii Nazianzeni abitus.

Theod. V. c. 8. Sanctus Gregorius Nazianzenus recuperandæ libertatis occasione, quam tantum Episcoporum ingressus, ait; nihil esse, quod ipse unquam ferventius desiderasset, quam ad unionem Ecclesiæ quidquam conferre, subjungens: *Si me Electio has turbas ciet, Jonas ero, projicite me in mare, ut tempestas cesset, quamvis ego eam non excitaverim. Si ceteri omnes meum exemplum sequerentur, quam facile, & cito omnes in Ecclesia lites consopirentur? Senectus mea, & morborum multitudo discessum suadent, & quietem. Id unice opto, ut Successori meo fidem strenue defendendi zelus non desit.* His dictis Congregatione excessit, lætus, quod tantum onus deposuisset; hanc tamen lætitiâ dolor ob separationem a populo suo, quem tenere diligebat, temperabat. Omnes Episcopi, facilius quam expedire videbatur, in hanc dimissionem consenserunt. S. Gregorius deinde Imperatorem adiens, multis præsentibus, inquit: *Domine! est, quod & alii facere solent, quam a te petam, Gratia. Non aurum peto, non marmor, non pannos Attalicos, sacræ mensæ ornamenta, non pinguis præpinquis meis munera, bis majus aliquid*
meritum

meritus mihi videor. *Liceat mihi cedere* Sæculum IV.
ve invidiæ! omnibus invisus sum, etiam A. C. 381.
amicis meis, quia nemini, nisi soli Deo
placere studeo. Nosti, quod invitum in
hanc Sedem collocaveris! Laudavit Im-
 perator sermonem, applausere adstantes;
 sed Gregorius, quod petiit, obtinuit.

Causæ in vulgus sparsæ, cur Episcopi
 ita facile in S. Gregorii abdicationem con-
 sensissent, erant turbæ, quas ejus Electio
 excitasset, & corporis infirmitas; arcana
 vero erat, invidia, qua plerique viri Elo-
 quentiam, eruditionem, & morum seve-
 ritatem persequebantur, hi enim aliorum
 factum, luxumque tacite damnabant.

Quibusdam, etiam Catholicis, displice- Carm. I.
 bat, quod tam aperte Divinitatem Spiri- p. 30.

tus S. prædicaret. Aliqui autem, S. Gre-
 gorium contemni, impatientissime tulerunt,
 & ubi viderunt, omnes in ejus discessum
 consentire, alii manibus occluserunt aures
 suas, alii palmas contorserunt, & ex Con-
 cilio auffugerunt, ne, si alius in Gregorii
 sedem imponeretur, spectatores esse cogeren-
 tur. Ut hos amicos, populum suum, & Clericos
 consolaretur, in magna Ecclesia Constantinopoli,
 præsentibus Concilii Episcopis, sermonem,
 quo suis valedicit, celeberrimum pronuntiavit.
 Episcopis conversationis suæ rationem reddit;
 quam miser status Ecclesiæ Constantinopolitanæ
 fuerit, cum

Sæculum IV. ipse adveniret, memorat, & quantum se
 A. C. 381. Pastore incrementum sumpserit. Expo-

p. 511.

p. 520.

p. 523.

nit fidem, quam oves suas docuisset, Expo-
 summatim Myſterium S. Trinitatis expli-
 cans. In hac expositione, ut omnibus
 disceptationibus finem imponat, utitur
 voce, Persona, nempe *Profopon*, utpote
 voci, Hypostasis, æquipollente, si utra-
 que bene intelligatur. Affirmat, se abs-
 que ullius proprii commodi utilitate hanc
 Ecclesiam rexisse, & nullam aliam mer-
 cedem petit, quam abeundi licentiam.
 Quæ sibi objiciebantur, diluit, & fatetur,
 quam parum sibi curæ sit, mundo place-
 re. Tandem valedicens Ecclesiæ suæ,
 p. 525. speciatim charissimæ suæ Anastasiæ, Thro-
 p. 527. no suo Episcopali, Clericis, populo, Im-
 peratori, aulæ, omnibus, & singulis finem
 dicendi facit.

Testamentum S. Gregorii in manibus
 App. to. I. nostris est, datum ultima Dec. hujus an-
 ni 381. assumit sibi Nomen Episcopi Con-
 stantinopolitani, atque hunc titulum et-
 iam post suam resignationem, ut hodie-
 que fit, retinuisse, credendum est. Hoc
 testamentum omnibus juris Romani so-
 lemnitatibus vestitum est. Hæredem di-
 cit Gregorium, Diaconum, & Monachum,
 Libertum suum cum onere, ut omnia
 Ecclesiæ Nazianzenæ jure fidei-commissi
 restituat. S. Gregorius dicit, se hoc fa-
 cto Parentum suorum voluntatem exe-
 qui,

qui, qui promiserant, omnia bona sua da-
 tuos pauperibus, jamque a se ipso ea
 pauperibus esse relicta, constitutis tribus
 administratoribus, Marcello Diacono, &
 Monacho, Gregorio Hærede suo, & Eu-
 stathio Monacho, qui etiam servus ejus
 fuerat. Omnibus, quos manumiserat,
 libertatem, & peculium eorum confir-
 mat. Quædam Gregorio hæredi suo, &
 Monacho Eustathio particulariter legat.
 Virgini, cui nomen Russiana, annuam
 pensionem, qua sustentabatur, & habita-
 tionem, ubi ipsa vellet, in futurum asse-
 rit; eidem duas puellas servas, quas ipsa
 eligat, donat, ut, quamdiu vixerit, apud
 se retineat; potestatem etiam facit eas
 manumittendi, nisi faciat, vult, ut Eccle-
 siæ Nazianzenæ serviant. Servos duos
 manumittit, quorum unus est Theodo-
 sius, ejus Notarius, & Legatum donat
 alteri Notario; erant nempe illi, qui ab
 eo dictata notis scribebant.

Alypianæ, quam charam filiam suam ap-
 pellat, excusat, quod ei nihil leget. Decla-
 rat vero, quod Eugeniæ, & Nonnæ nullam
 rationem habeat, quia vita earum erat
 reprehensione digna. Istæ erant S. Gre-
 gorii Neptes, quæ necessario debebant
 nominari, & causa, cur hæreditate exclu-
 derentur, apponi, ne querelam inofficiosi
 testamenti movere possent. Hoc est,
 quod exhæredari cum elogio dicebatur.

Rr 5 Alypia-

Sæculum IV.
 A. C. 381.

Sæculum IV. Alypianam filiam suam, & Melecium
A.C. 381. qui eam duxerat, generum suum vocat,
 forte ideo, quod eam adoptasset, nam
 aliunde constat, S. Gregorium semper
 continentiam servasse. Hoc testamen-
 tum a septem testibus erat signatum, in-
 ter quos primus visitur S. Amphiloctus
 & ultimus Cledonius Presbyter Iconien-
 sis. Alii sunt ejusdem Provinciae Episco-
 pi, ex quo conjectari licet, eum hoc Te-
 stamentum in Asia post reditum suum,
 forte occasione cujusdam Concilii, con-
 didisse.

§. V.

Ordinatio Nectarii.

Soz. VII. Sancti Gregorii abdicatione accepta,
 in Concilio de eligendo Successore de-
 liberari cœptum. Imperator Episcopos
 hortabatur, ut singulari cura perpende-
 rent, quis eo fastigio esset dignissimus;
 sed Episcopi hac super electione disside-
 bant. Tunc forte Constantinopoli mora-
 batur vir Senex, cui nomen Nectarius,
 conditionis Dignitate, senio, & optimo
 vultu spectatissimus. Is natus Tarsi in
 Cilicia ex Patriciorum familia, urbis
 illius Praturam gerebat. Viri pietatem
 & blandos mores omnes admirabantur,
 sed necdum erat baptizatus. Cum pro-
 ximis diebus in Patriam esset reversurus,
 ad Diodorum, Episcopum Tarsensem in-
 vitavit.

Theod. V.
 c. 8.